

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **A. Z.,**
narozen x,
státní příslušník Afghánistánu,
t. č. x

zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Křížíkova 279/8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2020, č. j. KRPS-175403-19/ČJ-2020-010026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému advokátovi, Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 19. 7. 2020 kontrolován hlídkou Policie ČR v místě benzinové čerpací stanice na x. km dálnice x ve směru na P.. Žalobce cestoval v nákladovém prostoru nákladního vozidla. Ověřením v systému Eurodac žalovaná zjistila shodu s v Rumunsku pořízenou daktyloskopickou kartou č. x ze dne 25. 6. 2020. Žalovaná proto dospěla k závěru, že je třeba žalobce zajistit za účelem jeho předání do Rumunska, kde již požádal o mezinárodní ochranu. Podle žalované existuje u žalobce vážné nebezpečí útěku a není zde žádná záruka, že se žalobce vrátí do Rumunska dobrovolně a setrvá tam do konce probíhajícího azylového řízení. Žalovaná konstatovala, že jí nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by žalobce nemohl být do Rumunska předán. Rumunsko je součástí Evropské unie a jedná se o bezpečnou zemi s běžnými „azylovými procedurami“. Žalované nejsou z její úřední činnosti známy žádné skutečnosti, které by svědčily o tamních systematických nedostacích řízení o udělení mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce namítá, že žalovaná v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska. Podle žalobce není Rumunsko schopné zabezpečit řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně, jelikož v jeho azylovém systému jsou dány systematické nedostatky. Žalobce je přesvědčen, že v rumunských uprchlických táborech panují nepřijatelné životní podmínky, přičemž uprchlíci zde obvykle čelí finanční a jazykové bariéře v přístupu ke zdravotní péči. Dále žalobce upozorňuje na nedostatečné zajištění práva na právní pomoc, omezený přístup uprchlíků k systému sociálního zabezpečení a ztíženou možnost jejich participace v integračních programech. Odkazuje přitom na zprávu Asylum Information Database „Country Report: Romania, 2019 update“ (dále jen „zpráva AIDA“) popisující stav ke dni 31. 12. 2019. Žalobce upozorňuje, že žalovaná byla povinna posoudit otázku nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27.
4. Žalobce dále namítá, že se žalovaná nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci covid-19. Žalobce namítá, že v případě jeho předání do Rumunska mu hrozí zvýšené riziko nákazy touto nemocí, jelikož tamní zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou přelidněná a bojují s nedostatečným hygienickým vybavením a přístupem ke zdravotním službám. Dále žalovaná nezohlednila, že

Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020 vyzvala státy, aby byly všechny tranzitní cesty uprchlíků dočasně pozastaveny.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala skutečnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí, jehož podstatné závěry shrnula a setrvala na nich. K žalobcem namítanému nedostatku v rumunském azylovém systému žalovaná uvádí, že v Rumunsku dodržují základní standarty lidských práv a v tamním systému nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Poukazuje na to, že Rumunsko jako členský stát EU představuje zemi se standardními azylovými procedurami a nesetkala se nikdy s námitkou vztahující se k rumunským azylovým procedurám. Žalovaná rovněž poukazuje na výpověď žalobce, ve které neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska, naopak sám podal v Rumunsku žádost, tedy musel vědět, že je pro něj Rumunsko bezpečnou zemí. K žalobcem namítanému nevypořádání se se skutečností týkající se nebezpečí nákazy nemocí Covid-19 žalovaná uvedla, že toto onemocnění má v současné době stoupající tendenci na území celé Evropské Unie, proto pokud by byla epidemiologická situace v Rumunsku natolik kritická, že by předání žalobce dle nařízení Dublin III nebylo možné z důvodu jeho možné nákazy více než v České republice, pak by Dublinské středisko jistě nezažádalo řízení o předání. Žalovaná připustila, že se v napadeném rozhodnutí výslovně nezabývala žalobcem připomínané výzvy Mezinárodní organizace pro migraci ze dne 10. 3. 2020, je si však plně vědoma, že tranzity a readmisní dohody a dublinská řízení byly dočasně pozastaveny, ovšem ke dni 15. 6. 2020 byly opět obnoveny. Žalobu navrhla zamítnout.

III. Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

6. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
7. Dne 19. 7. 2020 žalovaná obdržela oznámení na tísňovou linku 158, že řidič kamionu momentálně se nacházejícího na parkovišti x km dálnice x ve směru na P. má podezření na výskyt osob v nákladovém prostoru. V době příjezdu hlídky žalované na místo začaly z nákladového prostoru skrze proříznutou plachtu vylézat tři osoby, které byly hlídkou ztotožněny jako afghánští občané, jedním z nich byl i žalobce. Následně žalovaná žalobce zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá a ještě téhož dne žalobce podal žalované vysvětlení.
8. Podání vysvětlení bylo činěno za přítomnosti tlumočníka, přičemž žalobce vypověděl následující: Pochází z Afghánistánu z města K.. Je svobodný, v Afghánistánu bydlel u rodičů, má sestru a dva bratry. Na cestu z Afghánistánu se vydal zhruba před rokem a půl, a to se souhlasem rodičů, kteří v Afghánistánu zůstali. V místě, odkud pochází, je válka a Tálibán, proto chtěl odjet. Vycestoval sám, cílem jeho cesty je Francie, kde má bratrance, s nímž se tam měl setkat, jeho přesnou adresu ve Francii však neznal. Cesta z Afghánistánu probíhala tak, že cestoval autem nebo pěšky s převaděčem z Afghánistánu až do Turecka, za což mu dal 1 000 USD. V Turecku pobyl asi půl roku a v Ankaře pracoval v restauraci. Poté se setkal s dalším převaděčem, kterému zaplatil 1 800 EURO a on jej přepravil pěšky do Řecka. Zde pobýval asi měsíc dní v nějakém táboře, a poté se vydal pěšky s pomocí dalšího převaděče do Srbska. Zde se seznámil s dalším převaděčem, kterému zaplatil 4 200

EURO a který jej převedl do Rumunska. Zde byl chycen ve městě Arat a umístěn do nějakého tábora. Zde mu vzali otisky a on požádal o azyl. Z tábora odešel ještě s jedním Afgháncem do T., kde potkali převaděče a ještě dalšího Afghánce, a ten jej společně se dvěma dalšími Afghánci posadil do nákladového prostoru kamionu, který měl jet do Německa. Řidiče kamionu vůbec neviděl a ani nevěděl, zda byl v kontaktu s převaděčem, ten jim jen řekl, ať sedí, že je kamion zaveze do Německa. Na cestu si vzal pouze sušenky a vodu. K dotazům, kde vzal peníze na cestu, uvedl, že je dílem obdržel od rodičů a dílem je vydělal v Turecku. Vyslovil strach z návratu do Afghánistánu, jelikož se bojí, že by byl nucen bojovat za Taliban. Současně přiznal, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku.

9. Následně došlo k vydání napadeného rozhodnutí, jímž žalovaná žalobce zajistila za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III (k obsahu napadeného rozhodnutí viz odstavec 2 výše).
10. Dne 20. 7. 2020 došlo k faktickému umístění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) Balková.
11. Z informace o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 20. 7. 2020, č. j. KRPS-175403-27/ČJ-2020-010026, vyplývá, že členským státem EU, v němž bylo či je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, je Rumunsko.
12. Oznámením ze dne 29. 7. 2020, č. j. OAM-404/DS-PR-2020, Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „ministerstvo“) informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 28. 7. 2020 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska, lhůta pro odpověď byla stanovena na 11. 8. 2020.
13. Dne 5. 8. 2020 došlo k převozu žalobce ze Z. B. do Z. V. L..
14. Oznámením ze dne 10. 8. 2020, č. j. OAM-4054DS-PR-2020, ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž Česká republika má šest týdnů na realizaci předání. Z tohoto důvodu ministerstvo požádalo o prodloužení zajištění nejdéle do 21. 9. 2020,
15. Dne 12. 8. 2020 vydala žalovaná pod č. j. KRPS-175403-37/ČJ-2020-010022, jímž rozhodla o prodloužení doby zajištění do 21. 9. 2020. Předmětné rozhodnutí téhož dne nabylo právní moci.
16. Dne 25. 8. 2020 bylo žalobci předáno rozhodnutí ministerstva o předání zpět do Rumunska podle nařízení Dublin III. Ve spise je dále obsažena informace, že žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu.
17. Dne 14. 9. 2020 vydala žalovaná pod č. j. KRPS-175403-42/ČJ-2020-010022, jímž opětovně rozhodla o prodloužení doby zajištění o 40 dnů. Předmětné rozhodnutí téhož dne nabylo právní moci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud po ověření, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny náležitosti na ni kladené, shledal, že jde o žalobu věcně projednatelnou. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
19. O žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince soud rozhodl do 7 pracovních dní ode dne doručení správního spisu soudu (§ 172 odst. 5 věta první zákona o pobytu cizinců). Správní spis spolu s vyjádřením žalované byl soudu doručen až dne 17. 9. 2020, neboť žalobci se nedařilo žalobci doručit usnesení o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce (soudu nebylo známo, že žalobce byl ze Z. B. uvedeném v žalobě v mezidobí přemístěn do Z. V. L.).
20. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl ve věci bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl.
21. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
22. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
23. Soud předně konstatuje, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, což dovodila judikatura (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61).
24. V nyní posuzované věci je jádrem žaloby právě nesouhlas s posouzením realizovatelnosti účelu zajištění vzhledem k možnosti žalobcova předání do Rumunska, a to ze dvou důvodů: Za prvé kvůli namítaným nedostatkům rumunského azylového systému, a za druhé kvůli zasažení Rumunska pandemií onemocnění Covid-19. Žalobce v této souvislosti argumentuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 As 91/2016-27, který dovodil, že při posuzování zákonnosti zajištění cizince za účelem jeho předání do státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda v zemi, do které má být cizinec předán, existují případné systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu (v uvedené věci se jednalo o zajištění z důvodu předání cizince do Maďarska, přičemž jím namítané nedostatky maďarského azylového systému byly dle

názoru Nejvyššího správního soudu relevantní skutečností, se kterou se žalovaný správní orgán a následně ani krajský soud dostatečně nezabývaly).

25. Nutno ovšem podotknout, že závěry zmiňovaného (žalobcem odkazovaného) rozsudku byly do značné míry překonány pozdější judikaturou. V tomto směru je třeba připomenout zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž se rozšířený senát zabýval otázkou, nakolik je správní orgán povinen se v každém rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu z úřední povinnosti činit úvahu o existenci systémových nedostatků azylového řízení v přijímajícím státě. Rozšířený senát přitom dospěl k závěru, že *„Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti“* (podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, bod 21 a 29; zvýraznění doplněno zdejším soudem). Rozšířený senát tedy dospěl k závěru, že v rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III, se správní orgán otázkou systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, nemusí explicitně zaobírat, jsou-li současně splněny tři předpoklady: 1) Taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, 2) zajišťující správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání by trpělo systémovými nedostatky.
26. Optikou shora zmiňovaných závěrů rozšířeného senátu je třeba hodnotit i nyní posuzovanou věc. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce v rámci řízení před žalovanou námitku nedostatku systémových nedostatků v Rumunsku vůbec nenamítal, poprvé tak učinil až v žalobě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si systémových nedostatků rumunského azylového systému vědoma není, ani jí není z její úřední činnosti známo, že by takové nedostatky ve vztahu k Rumunsku kdokoli namítal. V závěru napadeného rozhodnutí (viz jeho poslední odstavec) se žalovaná touto otázkou přesto zabývala, nicméně dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku nedochází, a zkonstatovala neexistenci důvodných pochybností o této skutečnosti. S ohledem na uvedené soud shledal, že námitka nedostatečného posouzení realizovatelnosti účelu zajištění v rozsahu namítaných nedostatků rumunského azylového systému je zjevně nedůvodná.
27. Soud dále zdůrazňuje, že nedostatky azylového řízení či podmínky přijetí žadatelů v přijímajícím státě mohou podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bránit realizaci zajištění pouze tehdy, pokud by s těmito nedostatky bylo spojeno riziko nelidského či ponižujícího

zacházení. To znamená, že ne každý nedostatek azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím státě představuje překážku pro zajištění. Muselo se jednat o nedostatky *systémové*, které zároveň by zároveň musely dosahovat takové *intenzity*, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25, zejm. body 8 a 9). V tomto případě však žalobce spatřuje nedostatky rumunského azylového systému v horší realizaci práva na právní pomoc a v neúspěšné integraci žadatelů a držitelů mezinárodní ochrany, což dle soudu nelze v žádném případě považovat za závažné systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Z tohoto hlediska jsou námitky žalobce směřující proti nedostatkům rumunského azylového systému nedůvodné.

28. V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout, že hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku se správní soudy opakovaně zabývaly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 24, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, případně též usnesení téhož soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56), přičemž nikdy nebyla shledána existence takových nedostatků, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Uvedené jen posiluje již vyslovenou nedůvodnost žalobních námitek brojících proti nedostatkům azylového systému.
29. V neposlední řadě nelze přehlížet, že sám žalobce v Rumunsku o mezinárodní ochranu dříve požádal. Jak správně poznamenala žalovaná ve vyjádření k žalobě, žalobce ani v rámci podání vysvětlení dne 20. 7. 2020 neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska. V kontextu žalobcova dřívějšího počínání proto působí přinejmenším překvapivě, jaké obavy z rumunského azylového systému náhle začal v žalobě vyjadřovat, ačkoliv předtím neváhal v Rumunsku o azyl požádat.
30. Soud se dále zabýval související námitkou nedostatečného posouzení realizovatelnosti účelu zajištění v rozsahu tvrzení o zhoršující se epidemiologické situaci v souvislosti s nárůstem onemocnění Covid-19. K tomu soud předně zdůrazňuje, že tento problém (tedy nárůst počtu nakažených včetně absolutního počtu nemocných) se Rumunska netýká o nic méně než České republiky, neboť považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že pandemie nemoci Covid-19 je od počátku roku 2020 globální problém. Aby epidemiologická situace na území Rumunska představovala překážku předání žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, muselo by s ní být spojeno riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou vůbec netvrdil a v žalobě je tvrdí jen velmi obecně, aniž by vysvětlil, z čeho usuzuje, že by tamní situace měla být o tolik horší než v České republice. Soud proto nemohl námitku zhoršující se epidemiologickou situací považovat za důvodnou.
31. K tomu soud pouze nad rámec a pro úplnost dodává, že ani z obecných údajů na veřejně dostupných webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí České republiky (viz https://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani_cestujeme_covid19.html), Ministerstva zdravotnictví České republiky (<https://koronavirus.mzcr.cz/seznam-zemi-podle-miry-rizika-nakazy/>) či Velvyslanectví České republiky v Bukurešti (viz https://www.mzv.cz/bucharest/cz/aktuality/informace_o_vstupu_a_pobytu_v_rumunsku_v.html) nelze jakkoli dovodit, že by v době vydání napadeného rozhodnutí byla situace v Rumunsku nějak mimořádně kritická oproti České republice jiným zemím EU,

naopak Rumunsko bylo (a ke dni vyhlášení tohoto rozsudku stále je) zařazeno mezi země s nízkým rizikem nákazy. V tomto kontextu působí předmětná žalobní námitka spíše jako účelová snaha využít globálně nepříznivou epidemiologickou situaci ve svůj prospěch.

32. Pokud jde o žalobcem připomínanou výzvu Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020, pak soud uvádí, že tato výzva nemá závazný charakter, proto její nezohlednění nelze považovat za pochybení. I tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.
33. Pro zjevnou nadbytečnost soud neprovedl důkaz žalobcem předkládanou zprávou AIDA. Jak plyne z obsahu žaloby, tento důkazní prostředek je navrhován za účelem prokázání skutečnosti týkající se azylového systému v Rumunsku, které však soud (z důvodů podrobněji uváděných v odstavcích 25 až 29 výše) nepovažuje z hlediska existence důvodů pro zajištění za relevantní. Jinak řečeno, i kdyby se skutečnosti uváděné v předmětné zprávě ukázaly býti pravdivé, tak by to na důvodech pro zajištění nic neměnilo. Z tohoto důvodu soud shledal provedení tohoto žalobcem navrženého důkazu za zjevně bezpředmětné.
34. Opět pouze nad rámec a pro úplnost soud dodává, že obsahem zprávy zcela identického názvu se podrobně zabýval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 3. 2. 2020, č. j. 33 A 86/2019-42 a v návaznosti na to i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23 přičemž k obsahu zprávy AIDA zjistili následující: *„Krajský soud tuto námitku v napadeném rozsudku vypořádal vzhledem k výše citované judikatuře dostatečně. Zdůraznil, že závěry žalované jsou podloženy jí označenými zprávami, jejichž obsah stěžovatel nezpochybnil. Jím namítané problémy rumunského azylového systému, které zmiňuje zpráva AIDA, dle krajského soudu nelze podřadit pod porušení zákazu mučení či nelidského zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nelze přehlédnout, že stěžovatel v žalobě reprodukoval zprávu AIDA poněkud nepřesně. Nedostatky, o nichž se tato zpráva zmiňuje, automaticky příkládal celému rumunskému azylovému systému, přestože zpráva hovoří o dílčích nedostacích v některých azylových střediscích, nikoliv o obecných nedostacích napříč rumunským azylovým systémem. Obecném nedostatek tlumočnicků jazyka Tigrinya. Ani v jednom případě se nejedná o jazyk stěžovatele. Dále zpráva označuje některé vyskytnuvší se deficity při tlumočení (vlastní komentáře k překládané výpovědi, tlak na její stručnost apod.). Uvádí však, že se jedná o problémy v případě některých tlumočnicků, tyto jevy neoznačuje za běžné a pravidelné. Co se týče právní pomoci, dle zprávy AIDA je tato k dispozici již ve správním řízení a je zajišťována neziskovými organizacemi i Rumunskou národní radou pro uprchlíky (CNR). Ve všech střediscích je zajištěna prakticky stálá přítomnost právních poradců. Určité problémy s jejich kapacitou zpráva zmiňuje pouze u střediska v Bukurešti. Ve všech střediscích jsou však žadatelům poskytovány minimálně formou letáků v příslušném jazyce informace o řízení, právech a povinnostech, následcích jejich porušování, nedostatku spolupráce se správními orgány i zpětuzetí žádosti. K problémům s výplatou finanční pomoci došlo dle zprávy AIDA pouze ve středisku Timișoara. Zpráva přitom výslovně uvádí, že v oblasti materiální pomoci není s žadatelem zacházeno nevýhodněji než s rumunskými občany. V případě nedostatku ubytovacích kapacit je možné žadatelům poskytnout příspěvek na individuální nebo kolektivní ubytování. Žadatelům poskytuje materiální pomoc rovněž Ekumenická asociace církví v Rumunsku (AIDRom). Dle zprávy AIDA trpí některá střediska určitými nedostatky v oblasti dostupnosti čistících prostředků, stavu sociálních zařízení a kuchyní, nelze však seznat, že by tyto skromnější poměry dosahovaly intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Takové intenzity pak nemohou dosahovat*

ani nedostatečná koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva či nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, bod 15). Tyto závěry ohledně vyhodnocení obsahu předmětné zprávy AIDA jen utvrzují zdejší soud v úvaze, že důkaz touto zprávou by byl zjevně nadbytečný.

V. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní body jsou nedůvodné, a současně nebyla zjištěna žádná vada, k níž by bylo třeba přihlédnout i bez námítky. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
37. Soud nepřehlédl, že zástupce žalobce (Mgr. Jindřich Lechovský) žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepsí doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že šlo o zástupce ustanoveného soudem (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 8. 2020, č. j. 56 A 12/2020 - 19), přičemž výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce a nepřímo i na přání samotného zástupce (součástí původní blanketní žaloby bylo jeho čestné prohlášení ze dne 27. 7. 2020, že je s případem žalobce obecně obeznámen a je připraven přijmout jeho zastoupení). Za situace, kdy zástupce žalobce takto sám iniciativně převzal zastoupení žalobce, je třeba na úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nahlížet jako na úkon právní služby provedený zcela mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvale uplatňované podnikatelské strategie (jež je soudu zřejmá z jiných řízení) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení [srov. § 35 odst. 10 větu první za středníkem s. ř. s.]. Z tohoto důvodu soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko sepsí doplnění žaloby, naproti tomu za úkon spočívající v převzetí zastoupení zástupci žalobce odměna nenáleží.
38. Soud proto přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč, který je tvořena odměnou advokáta za jeden účelný úkon právní služby po 3 100 Kč [sepsí doplnění žaloby; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 714 představující 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. září 2020

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce